

André Weel

16 april 2018 3 minuten leestijd

blog

De dokter en de klacht

5 reacties

Het regionaal tuchtcollege Zwolle is bijeen voor zijn jaarvergadering. Leden-beroepsgenoten uit de BIG-beroepen en leden-juristen. Samen zo'n vijftig mensen. Na het zakelijke gedeelte van de vergadering vraagt de voorzitter aandacht voor de Twentse huisartsen Rob Corsten en Ton Davids. Enkele jaren geleden hebben zij een film gemaakt, De dokter en de klacht. Over de impact van een tuchtklacht.

De film wordt gebruikt voor de beroepsopleiding van huisartsen. Het is een onderwerp waar Medisch Contact ook regelmatig aandacht voor vraagt. In 2016 nog met een congres. Maar deze film is daar niet vertoond. Hij is nog nooit vertoond voor leden van tuchtcolleges. Die zitten nu eenmaal aan de andere kant van de tafel. Op gepaste afstand. Vaak zitten ze ook een stukje hoger dan de klager en de verweerder. En om die verweerder gaat het in de film. Zes artsen vertellen wat een tuchtklacht voor gevolgen heeft gehad voor hun leven en hun werk. Het zijn zes verschillende verhalen. Ik schets globaal de grootste gemene deler van die verhalen.

In het begin is er veel boosheid. Het is alsof de dokters niet kunnen snappen waarom er over hen geklaagd wordt. Een soort ontkenningfase. Dit kan niet waar zijn. Wat een flauwekul. Wat is er nou helemaal gebeurd?

Dan volgt een fase van machteloosheid. De tuchtrechtelijke procedure is onontkoombaar, de uitkomst is onvoorspelbaar. Ook al heb je het in eigen ogen nog zo goed gedaan. Je hebt geen idee hoe lang het gaat duren. Je kunt geen enkele invloed uitoefenen op het proces. Je bent weerloos. Je voelt je eenzaam.

De procedure is op zichzelf al een straf. Het lezen van het klaagschrift. Het praten met je raadspersoon. Het schrijven van je verweer. Het mondelinge vooronderzoek, met de confrontatie met de andere partij. Die geen behoefte heeft aan jouw excuses. En als klap op de vuurpijl de openbare zitting. Je wordt doorgezaagd. Detailvragen over wat je deed of naliel, waarom en hoe, op een dag die al ver achter je ligt.

De uitspraak. Ook een waarschuwing drukt je zwaar. De twijfel: moet je in beroep gaan? Teken je vrijwillig bij voor nog een jaar ellende? Of leg je je bij de uitspraak neer? Je hebt al een jaar werkplezier ingeleverd.

En als het achter de rug is? Je doet je werk anders. Je gedraagt je defensiever. Ook als de klacht ongegrond is verklaard. Zoiets moet je niet te vaak in je carrière hebben! Elke keer als je langs het huis van die klager rijdt, ook nog jaren later, denk je even aan die tuchtzaak van toen.

De film is een eyeopener voor de leden van het tuchtcollege. Natuurlijk brengt de film een geselecteerde groep van aangeklaagde collega's in beeld, maar toch. Die enorme impact, dat hadden velen niet vermoed. Daarvoor zit

je als lid toch op te grote afstand van je aangeklaagde collega. Die afstand heeft een doel: je moet objectief kunnen oordelen. Je moet ook in een ander opzicht ver afstaan. Collega's die je persoonlijk of professioneel goed kent, met wie je misschien hebt samengewerkt, kun je niet objectief beoordelen. Je staat dan niet vrij. Dat geef je van tevoren aan. Op de zitting zie je alleen vreemden voor je. Na de zitting zie je ze niet meer terug. Je hoort ook nooit meer iets terug. Tenzij het de uitslag van een beroepszaak betreft.

Na de film volgt applaus voor de makers. En een levendige discussie. Met een voorspelbare uitkomst. Peer support! Regel een professioneel klankbord voor aangeklaagde collega's waar ze vroeg in het proces terecht kunnen. Waar ze hun emoties kunnen delen. Waar ze hun angsten en zorgen leren relativeren. Zo'n klankbord is geen taak van een tuchtcollege. Dat moet op afstand blijven. Het is een taak voor de regionale of plaatselijke beroepsverenigingen. Gedeelde smart is halve smart.

ANDRÉ WEEL

André Weel is bedrijfsarts bij Yellow Factory in Hilversum, en docent bij de beroepsopleiding en nascholing van bedrijfs- en verzekeringsartsen.

REACTIES

Ton Davids, huisarts/filmmaker, Enschede

17-04-2018 13:33

"We hebben de film vertoont op nadrukkelijk verzoek van de tuchtraad in Zwolle - na de vertoning een mooie discussie met - m.i. - ook zelfreflectie bij de diverse leden.

NB film wordt alleen vertoont in een setting waarbij wij [Ton Davids en Rob Corsten] aanwezig zijn - dit ook vanwege de privacy gevoelige verhalen.

Ton Davids"

---

jos rensing, huisarts, niet praktiserend, den haag

16-04-2018 23:40

""Dolf Algra stelt zich de vraag: en wat wanneer het tuchtcollege zich heeft vergist?

Dat hoeft Dolf niet te doen, want een rechter en dus ook een tuchtrechter heeft altijd gelijk.

Zoals een doorgewinterde rechter ooit tegen mij zei: "U moet een uitspraak van een rechter zien als wanneer iemand een pijl in een muur schiet, vervolgens een kwast rode verf pakt en twee cirkels schildert rondom het punt van inslag en dan zegt : Kijk eens: precies in de roos"".

Aan een rechter of een tuchtcollege is zelfreflectie dus niet erg besteed.

"

Wim van der Pol, Apotheker niet praktiserend, Delft

16-04-2018 17:50

"Vraag vooraf: kan ik de film zien en hoe pak ik dat aan?

En dan nog dit. In het tuchtrecht is de mogelijkheid opgenomen van het mondeling vooronderzoek, met het doel om partijen tot elkaar te brengen. Uit ervaring is gebleken dat de sfeer en de uitkomst minder stress oplevert.

Vermoedelijk wordt van deze optie weinig gebruik gemaakt omdat de verweerder door zijn/haar raadsman in een andere modus terecht gekomen is. Blijf daar uit zou mijn advies zijn."

---

dolf algra, commentator, opiniemaker zorg en sociale zekerheid, rotterdam

16-04-2018 17:07

"De dokter en de klacht én de presentaties van het MC symposium

zie: <http://medischcontactlive.nl/de-dokter-en-de-klacht/presentaties.html>

Voor de laatste cijfers over klachten en de dokter verwijs ik naar het recent uitgebrachte jaarverslag van het Tuchtcollege over 2017.

